

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 12 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Przytułska-Sikoń

Protokolant: Paulina Okrutnik

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: (...) F.z siedzibą w W.

przeciwko: R. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz strony powodowej (...) F.z siedzibą w W. kwotę 4.562,02 zł (cztery tysiące pięćset sześćdziesiąt dwa złote dwa grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 1.741,63 zł od dnia 27 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty i odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 2.820,39 zł od dnia 27 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 675 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 27 czerwca 2013 r. do Sądu Rejonowego w Lublinie strona powodowa (...)F.z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanego R. P. kwoty 4 562,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 2 820,39 zł od dnia 27czerwca 2013 r. do dnia zapłaty i wraz z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 1 741,63 zł w wysokości czterokrotności kwoty kredytu lombardowego NBP od dnia 27 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podała, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z braku spłaty kredytu przez pozwanego z tytułu umowy z dnia 16 marca 2007 r. zwartej pomiędzy pozwanym a (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W.. Wskazała, że pozwany rażąco naruszył umowę w części dotyczącej warunków spłaty, a umowa została wypowiedziana. Strona powodowa podniosła, że w dniu 27 kwietnia 2012 r. zawarła z pierwotnym wierzycielem umowę przelewu wierzytelności przysługującej w stosunku do pozwanego wraz z prawem do naliczania odsetek. Strona powodowa wyjaśniła, że na całość żądania składają następujące kwoty:

- 1 678,88 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez Bank od kwoty niespłaconego kapitału na dzień 19.03.2012 r.,
- 116,21 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela,
- 125,00 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela,
- 398,66 zł tytułem opłat egzekucyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela,
- 1 741,63 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału,

- 501,64 zł tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 20.03.2012 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

W dniu 26 września 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia w całości.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty strona powodowa podniosła, iż zarzut pozwanego, że roszczenie jest przedawnione w całości jest bezzasadny, ponieważ bieg terminu przedawnienia został przerwany. Wskazała, że (...) Bank S.A. wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie wystąpił z wnioskiem do Sądu o nadanie klauzuli wykonalności. Podała, że postanowieniem z dnia 19 czerwca 2009 r., sygn. akt IX Co 957/09 Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. W dalszej części pisma strona powodowa podniosła, że Bank wystąpił do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji, a postanowieniem z dnia 11 października 2011 r. komornik umorzył postępowanie egzekucyjne z uwagi na jego bezskuteczność.

W piśmie procesowym z dnia 29 grudnia 2014 r. pozwany podtrzymał zarzut przedawnienia roszczenia w całości. Wskazał jednak, że gdyby przyjąć, że bieg terminu przedawnienia został przerwany, to jedynie co do kwoty objętej bankowym tytułem egzekucyjnym tj. 2 658,58 zł. Pozwany

zarzucił, że strona powodowa zsumowała odsetki umowne i odsetki karne za te same okresy, co doprowadziło do przekroczenia wysokości odsetek maksymalnych. Wskazał ponadto, że w trakcie postępowania egzekucyjnego zajęta została ruchomość, która nigdy nie została pozwanemu zwrócona, zatem jej wartość powinna zostać odliczona od zobowiązań pozwanego.

W odpowiedzi na pismo pozwanego strona powodowa pismem procesowym z dnia 13 stycznia 2015 r. podała, że kredyt oprocentowany był odsetkami w wysokości 12,09 % w stosunku rocznym i takie też odsetki umowne zostały naliczone od kwoty udzielonego pozwanemu kredytu, które w sumie wyniosły 116,21 zł. Dalej wskazała, że za nieterminową płatność kwoty kredytu, zgodnie z postanowieniami umowy (§ 3 pkt 6) naliczane były odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Strona powodowa podniosła ponadto, że na skutek postępowania egzekucyjnego wiarygodność strony powodowej nie została w ogóle zaspokojona, a zajęcie ruchomości nie oznacza, że została ona zbyta i pokryła żądanie wierzyciela.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 marca 2007 r. (...) Bank S.A. (obecnie (...) S.A.) z siedzibą we W. zawarł z pozwanym umowę o kredyt na kwotę 1 741,63 zł na zakup towarów/usług nr (...) na okres od dnia 16 marca 2007 r. do dnia 16 marca 2008 r. Kredyt oprocentowany był stałym oprocentowaniem w wysokości 12,09 % w skali roku, co dało kwotę 116,21 zł tytułem odsetek umownych.

Pozwany miał obowiązek spłacać kwotę kredytu w 12 miesięcznych ratach, płatnych do 16 dnia każdego miesiąca począwszy od dnia 16 kwietnia 2007 r.

Bank za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części naliczał odsetki od zadłużenia przeterminowanego według stopy procentowej równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

W razie zwłoki kredytobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat, Bank ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30- dniowego terminu wypowiedzenia.

Bank wypowiedział umowę z uwagi na niedokonywanie spłaty kredytu przez pozwanego.

Pozwany objęty został ochroną ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia na wypadek zgonu lub trwałej i całkowitej niezdolności do pracy.

Dowód: - umowa kredytu na zakup Towarów/ Usług nr (...) z dnia 16 marca

2007 r., k. 44;

- deklaracja zgody na objęcie ochroną, k. 46,

- tabela opłat i prowizji, k. 47-49.

W dniu 4 marca 2009 r. (...) Bank S.A. wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny na kwotę 2 658,58 zł oraz dalsze odsetki umowne od kwoty niespłaconego kapitału w kwocie 1 741,63 zł w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP.

W dniu 9 czerwca 2009 r. (...) Bank S.A. wystąpił z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2009 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 4 marca 2009 r.

W dniu 14 lipca 2009 r. (...) Bank S.A. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków W. O. z wnioskiem o wszczęcie egzekucji.

Dowód: - wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, w

aktach sprawy IX Co 957/09;

- postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi

egzekucyjnemu, w aktach sprawy IX Co 957/09;

- wniosek o wszczęcie egzekucji, w aktach sprawy KM 1687/09.

W dniu 18 listopada 2009 r. Komornik dokonał zajęcia ruchomości dłużnika. W dniu 28 czerwca 2010 r. i w dniu 15 grudnia 2010 r. odbyły się licytacje zajętej ruchomości, które okazały się jednak bezskuteczne, wobec czego Komornik wezwał dłużnika do odbioru ruchomości.

Dowód: - protokół z zajęcia ruchomości z dnia 18 listopada 2009 r., w aktach sprawy KM

(...);

- pismo z dnia 23 marca 2011 r., w aktach KM 1687/09.

Postanowieniem z dnia 11 października 2011 r. Komornika Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia- Krzyków W. O. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Dowód: - postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, w aktach sprawy KM

(...).

W dniu 27 kwietnia 2012 r. strona powodowa zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę przelewu wierzytelności. Pismem z dnia 27 kwietnia 2012 r. strona powodowa zawiadomiła pozwanego o dokonany przelew wierzytelności.

W dniu 15 czerwca 2012 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 4 172,46 zł w terminie 5 dni od dnia otrzymania wezwania.

Dowód: - umowa przelewu wierzytelności z dnia z dnia 27 kwietnia 2012 r. wraz z

załącznikiem, k. 27-31;

- zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności, k. 41;

- wezwanie do zapłaty, k. 42.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione i jako takie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa (...) F.z siedzibą w W. dochodzi roszczenia od pozwango na podstawie art. 509 k.c., powołując się na cesję wierzytelności pomiędzy (...) Bankiem S.A we W. a stroną powodową.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, a w myśl § 2 wyżej wskazanego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Jednocześnie w myśl, art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Zapis ten jest wyrazem zasady, iż w następstwie przelewu nie może pogorszyć się sytuacja dłużnika. Dłużnik na zatem prawo zgłaszania wobec nabywcy zarówno zarzutów związanych ze źródłem powstania zobowiązania no wad oświadczenia woli, jak również zarzutów dotyczących czynności prawnych, czy też działań i zdarzeń późniejszych np. dotyczących odroczenia terminu świadczenia, przedawnienia, niewykonania świadczenia wzajemnego.

Stan faktyczny sprawy w ocenie Sądu nie budził wątpliwości, zaś żądanie strony powodowej znajduje swoje podstawy w treści umowy łączącej pozwanego z (...) Bankiem S.A we W.

Sąd nie uwzględnił podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Jak stanowi art. 117 k.c., roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu, co oznacza, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. W konsekwencji, jeżeli dłużnik skorzysta z przysługującego mu prawa podmiotowego i podniesie zarzut przedawnienia sąd jest zobligowany oddalić powództwo uprawnionego. Roszczenie nie gaśnie, nadal jest uznawane za prawnie istniejące, jednakże wyłączona zostaje możliwość jego przymusowego zrealizowania.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata. Roszczenie banku o zwrot kredytu ma związek z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank. Nie ma przy tym znaczenia, kim był kredytobiorca - przedsiębiorcą czy konsumentem, zatem w przedmiotowej sprawie zastosowanie miał trzy letni termin przedawnienia.

Zgodnie natomiast z regułą zawartą w art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia w którym roszczenia stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez

uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Wskazać należy, iż roszczenie staje się wymagalne z nadejściem momentu, w którym świadczenie ma być spełnione. Wymagalność roszczenia należy łączyć z nadejściem ostatniego dnia pozwalającego dłużnikowi spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania.

Termin przedawnienia roszczenia z tytułu umowy kredytu lub pożyczki zaczyna biec od momentu skutecznego wypowiedzenia umowy czy też upływu okresu wypowiedzenia albo od upływu okresu, na jaki umowa została zawarta. Co do zasady, cała kwota kredytu wymagalna była w dniu 16 marca 2008 r. tj. w dniu, w którym upływał termin płatności ostatniej raty kredytu. Wprawdzie powód podnosił, iż wobec braku spłaty rat umowa została wypowiedziana i z tą datą, w ocenie Sądu, można byłoby ewentualnie utożsamiać wymagalność roszczenia. Wobec jednak tego, iż powód nie wykazał, w jakiej dacie umowa kredytu została pozwanemu wypowiedziana, w sprawie nie zostały bowiem przedłożone w tym zakresie żadne dokumenty, nie było w sprawie zatem możliwości ustalenia początku biegu przedawnienia na dzień upływu okresu wypowiedzenia. Z akt sprawy wynikało przy tym, iż pozwany nie spłacił żadnej raty kredytu (powód dochodzi zwrotu kapitału w całości), zatem Sąd termin wymagalności ustalił zgodnie z art. 120 § 1 zd. 2 k.c. na dzień 17.06.2007. r. Jak bowiem wynika z § 3 pkt 12 umowy kredytu w razie zwłoki kredytobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat, Bank ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30- dniowego terminu wypowiedzenia. Skoro termin zapłaty pierwszej raty kredytu przypadał na 16.04.2007 r., zatem w skutek braku zapłaty dwóch pełnych rat, w przypadku podjęcia odpowiednich czynności w najwcześniejszym możliwym terminie, Bank 17 maja 2007 r. uzyskał prawo do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia, który w tej sytuacji upływał 17.06.2007 r. W rozstrzyganej sprawie termin przedawnienia upływał zatem 19.06.2010 r.

Zgodnie z przepisem art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

W przedmiotowej sprawie bieg trzyletniego terminu przedawnienia został przerwany dwukrotnie przed jego upływem. Nie budzi wątpliwości, że zarówno wniosek o nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 9 czerwca 2009 r., a następnie wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z dnia 14 lipca 2009 r. przerwały bieg terminu przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z obecną linią orzecniczą uznaje się bowiem, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg okresu przedawnienia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., sygn. akt III CZP 101/03). Pomimo, że nie jest to czynność bezpośrednio zmierzająca do dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia, zabezpieczenia roszczeń, to jest ona obiektywnie konieczna do przeprowadzenia egzekucji (por. Wyrok SN z dnia 12 stycznia 2102 r., II CSK 203/11, Wyrok SN z dnia 23 listopada 2011 r. IV CSK 156/11). Tylko bowiem tytuł egzekucyjny zaopatrzone w klauzulę wykonalności uprawnia organ egzekucyjny do wszczęcia i prowadzenia na jego podstawie egzekucji, brak zaś nadania klauzuli wykonalności skutkować będzie odmową wszczęcia postępowania egzekucyjnego. W procesie dochodzenia należności niemożliwym jest zatem pominięcie etapu nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, co przemawia za przyjęciem poglądu, że czynność w postaci złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności spełnia określony w art. 123 k.c. wymóg czynności przedsięwziętej bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Niezależnie od powyższych rozważań, bezsprzecznie przerywa bieg przedawnienia wszczęcie egzekucji na wniosek wierzyciela, zaś skutku tego nie niweczy późniejsze umorzenie postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności.

Po każdym przerwaniu terminu przedawnienia biegnie on na nowo (art. 124 § 1 k.c.).

Wskazać przy tym należy, iż w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania sprawy lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju przedawnienie nie biegnie

na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. W myśl art. 124 § 2 k.c., w przypadku przerwania biegu przedawnienia przez czynność procesową uprawnionego, początek ponownego biegu tego terminu zostaje przesunięty do momentu zakończenia postępowania. Termin przedawnienia po jego przerwaniu biegnie na nowo od daty uprawomocnienia się orzeczenia, kończącego postępowanie, o którym mowa w art. 124 § 2 k.c. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 listopada 2012 r., sygn. akt I ACz 953/12). W przypadku zakończenia przerwy biegu terminu przedawnienia należy łączyć je z prawomocnością orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie w najściślejszym tego słowa znaczeniu, a więc w rozumieniu przepisu art. 363 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem orzeczenie staje się prawomocne, jeżeli nie przysługuje w stosunku do niego środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia. Należy przy tym podkreślić, że zakończenie przerwy powoduje dopiero uprawomocnienie się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, nie zaś innego orzeczenia zapadłego w postępowaniu (por. Kodeks Cywilny. Komentarz. red. J. Ciszewski).

W związku z powyższym wskazać należy, iż po przerwaniu biegu terminu przedawnienia poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności zaczął biec on na nowo od dnia uprawomocnienia się postanowienia z dnia 19 czerwca 2009 r. o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Ponownie przerwany w dniu 14 lipca 2009 r. bieg trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia poprzez złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego zaczął na nowo swój bieg w dniu 1 listopada 2011 r., w którym to dniu postanowienie komornika z dnia 11 października 2011 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego stało się prawomocne. Pozew w przedmiotowej sprawie został złożony w dniu 27 czerwca 2013 r., tj. przed upływem trzyletniego okresu przedawnienia.

Ponadto Sąd wskazuje, że na uwzględnienie nie zasługiwały również twierdzenia pozwanego, że w przypadku, gdyby sąd uznał, że bieg terminu przedawnienia został przerwany, to jedynie co do kwoty wynikającej z bankowego tytułu egzekucyjnego, nie zaś co do dalszych odsetek. Wskazać jednak należy, że bieg terminu przedawnienia roszczenia został przerwany zarówno co do kwoty wynikającej wprost z bankowego tytułu egzekucyjnego, jak również co do dalszych odsetek. Bankowy tytuł egzekucyjny w punkcie 4 obejmował bowiem poza sprecyzowanymi kwotami również roszczenie co do dalszych odsetek umownych naliczanych od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości czterokrotności kwoty kredytu lombardowego NBP. W związku z powyższym zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak również wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, w którym wierzyciel dodatkowo wskazywał, że dochodzi dalszych odsetek, przerywały bieg przedawnienia roszczenia w zakresie sprecyzowanych kwotowo należności, jak również w zakresie roszczenia o dalsze odsetki liczone od kwoty niespłaconego kapitału, a uwzględnione w bankowym tytule egzekucyjnym.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także zarzut pozwanego o naliczaniu przez stronę powodową odsetek przekraczających wysokość odsetek maksymalnych, a to z uwagi na naliczanie odsetek umownych i karnych za ten sam okres. Sąd w tym zakresie przyjął za słuszne i uzasadnione stanowisko strony powodowej, która wyjaśniła sposób, w jaki dokonywała przedmiotowych naliczeń. Słusznie bowiem wskazała strona powodowa, że zgodnie z postanowieniami umowy o kredyt, tj. § 3 ust. 3 kwota kredytu obciążona była oprocentowaniem nominalnym kredytu, które było oprocentowaniem stałym za okres kredytowania i wynosiło 116,21 zł. Umowa o kredyt została przez pozwanego zawarta w dniu 16 marca 2007 r., a termin płatności ostatniej raty przypadał na dzień 16 marca 2008 r., odsetki umowne (kapitałowe) zostały zatem wyliczone za okres od dnia 17 marca 2007 r. do dnia 16 marca 2008 r.

Zgodnie zaś z § 3 ust. 6 umowy za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części bank nalicza odsetki od zadłużenia przeterminowanego według stopy równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Pozwany nie realizował ciążącego na nim obowiązku spłaty kredytu w wyznaczonym terminie, nie dokonując zapłaty żadnej z wymaganych rat, w związku z czym ziściły się przesłanki wskazane w postanowieniu umowy, o którym mowa powyżej, upoważniające bank do naliczania odsetek karnych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w związku z opóźnieniem w spłacie kwoty kredytu, począwszy od upływu terminu w płatności każdej z rat. Odsetki te liczone zostały od dnia 16 kwietnia 2007 r., tj. od dnia, w którym upływał termin płatności pierwszej raty kredytu.

Chybiony również okazał się zarzut pozwanego, że w związku z faktem, iż pozwanemu nie została zwrócona ruchomość pozwanego, która została zajęta w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Krzyków W. O. KM 1687/09, jej wartość winna być zaliczona na poczet istniejącego zadłużenia. Wskazać należy po pierwsze, iż to nie obecny wierzyciel był stroną postępowania egzekucyjnego, w którym prowadzona była egzekucja z ruchomości. Dysponentem postępowania o sygn. akt KM 1687/09 był inny podmiot występujący w charakterze wierzyciela Ponadto, ruchomość pozwanego zajęta w postępowaniu egzekucyjnym nie została spieniężona, gdyż dwukrotna licytacja przedmiotu okazała się bezskuteczna. Zatem ani pierwotny wierzyciel, a tu, bardziej strona powodowa nie zostali zaspokojeni z zajętej ruchomości. Wskazać ponadto należy, iż pismem z dnia 23 marca 2011 r., które pozwany odebrał w dniu 14 kwietnia 2011 r. komornik wzywał pozwanego do odbioru ruchomości należącej do dłużnika, czego dłużnik nie uczynił, mimo osobistego odbioru wezwania. O ile pozwany twierdzi, że w toku postępowania egzekucyjnego wyrządzono mu szkodę może swoje roszczenia z tego tytułu kierować wobec odpowiednich podmiotów, nie zaś wobec powoda.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał roszczenie strony powodowej za uzasadnione w całości.

Orzeczenie o odsetkach Sąd oparł o przepis art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§ 1). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2). W myśl zaś przepisu art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł o przepis art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Ponieważ pozwany przegrał sprawę w

całości Sąd zobowiązał go zwrotu na rzecz strony powodowej poniesionych przez nią kosztów procesu w wysokości 675 zł, na które składa się kwota 58 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - tekst jednolity – Dz.U. z 2013 r., poz. 490) oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.